

ved bestemte Eksempler paa, at naar det er hændet, at to unge forlovede Mennesker, inden de bleve gifte, efter den almindelige Mening havde forbrudt sig imod det 6te Bud, har Valgmenighedspræsten overfor et saadant Par indtaget den Stilling at sige: Ja, jeg vil nok vie jer, men det første Barn vil jeg ikke døbe. Det forekommer mig dog egentlig at være urigtigt og uheldigt, at han kan frasige sig en saadan kirkelig Handling og henvise dens Foretagelse til den Sognemenighedspræst, som bor i det samme Pastorat. Valgmenighedspræsten er villig til at døbe det andet Barn, men ikke det første. Grunden dertil og Hensigten dermed skal jeg ikke indlade mig paa at forklare. Om det kan være Hensigten, at han ønsker at have pletfri og rene Kirkebøger, der kunne ligge til kommende Slægter at granske, skal jeg ikke sige det mindste om, men det er vel ikke helt usandsynligt.

Jeg antager, at de samme Regler, som ere givne for Sognebaandsløserne, ogsaa gælde Valgmenighedsmedlemmer, saaledes at disse have Valget imellem, hvor de ville gøre deres Valgret gældende. (*Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet* [Appel]: Det kunne de ikke). Naa, det gælder altsaa kun Sognebaandsløserne, men saa ved jeg ikke, hvor Valgmenighedsmedlemmerne skulle føres hen. De, som have Kirkebygning i Sognemenigheden, maa saa dog gøre deres Stemmeret gældende i Sognet ved Valget af Sognets Menighedsraad, og saaledes har det ogsaa været hidtil. Det nye Forslag indeholder altsaa ikke Bestemmelser derom. Det er derfor, jeg tillader mig at mene, at der savnes en Bestemmelse om, hvor Valgmenighedsmedlemmerne høre hen, thi hvis det er rigtigt, hvad Ministeren siger, forekommer det mig, at der da saa meget desto mere savnes en Bestemmelse, som jeg saa skal tillade mig at henstille, at man indsetter.

Det var det væsentlige af, hvad jeg vilde sige. Jeg vil kun endnu tilføje, at naar der har været Tale om, hvorvidt Præsterne kunne ønske Menighedsraadslovens Gennemførelse, tror jeg at have gjort den Erfaring, at de ikke ere imod den, men der er selvfølgelig enkelte Bestemmelser i den, som de ikke synes synderlig godt om.

I Spørgsmaalet om, hvorvidt Præsten skal være Medlem af Menighedsraadet eller ej, har jeg den Anskuelse, at han absolut bør være det, jeg kunde maaske endog ønske, at han var født Formand, men det

skal jeg ikke insistere videre paa, det har ikke mødt ret megen Sympati. Men, at han bør være Medlem, finder jeg er rigtigt. Jeg kan godt tænke mig, at der er enkelte Præster, der overhovedet have saa meget imod Menighedsraadene, at det ikke var heldigt, at de sad som Formænd. De bør dog have Sæde i Raadet, thi at etablere et Menighedsraad, hvor Præsten ikke har Lejlighed til at gøre sin Mening gældende om de Ting, der forhandles, vil jeg anse for urigtigt.

Jeg ved, at der er enkelte Præster, der ere noget ængstelige for, at visse Bestemmelser i Loven ere et Stykke Præstevalglov, idet de ere bange for, at det vil medføre, at Vedtagelsen af den endelige Præstevalglov vil trække ud. Men der kunne vi jo henholde os til den højtærede Ministers Udtalelser ved Forelæggelsen af Lovforslaget, og vi maa derfor haabe, at det ikke vil vare længe, inden der fremkommer et saadant Forslag, idet jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, om der kan have nogen Mening om, hvor snart et saadant kan komme. Jeg tror, det i høj Grad vilde berolige de Præster, der ere betænkelige nu ved det forelagte Forslag. Hermed skal jeg afslutte de Bemærkninger, jeg ønskede at fremsætte.

Svendson: Man kan ikke sige andet, end at disse Dages Forhandlinger have godtgjort, at der her i Tinget er en overmaade stor Velvillie overfor de foreliggende Lovforslag, større, synes jeg, end man paa Forhaand kunde antage. Fra alle Sider og fra alle Partier, kan jeg sige, er der kun kommet rosende Udtalelser om Forslagene og Tak til den højtærede Kirkeminister for disse. Særlig fra de Radikale har denne Ros og denne Tak været saa ganske overmaade stor, større, som sagt, end man kunde have forudsat. Jeg antager derfor, at det ikke kan være af Vejen, at der ogsaa fremkommer nogle Indvendinger overfor Forslagene til Afveksling baade for den højtærede Minister og for Tingets Medlemmer.

Jeg kan lige saa lidt nu udelt give disse Forslag min Tilslutning, som jeg kunde det for 7 Aar siden, da vi vedtog det første Lovforslag om Menighedsraad. Jeg er nemlig ikke enig i de forskellige Betragtninger, som gøres gældende med Hensyn til Forstaaelsen af, hvad vor Folkekirke er, som en kristelig og som en borgerlig Institution. Jeg mener, at det er tydeligt fremstillet i selve Grundlovens